

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Clara Raphael

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 75.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939962288/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

Tiende Brev

Den 15de Juni 1849.

Kjæreste, bedste Mathilde!

Vær ikke vred, og hvis Du er det, som jeg da egentlig ikke kan fortænke Dig i, saa vær god igjen, og tilgiv mig for denne eneste Gang min, for enhver Anden utilgivelige, Forsømmelse med at skrive. Dog Du er saa god, Du vil nok lade Dig forsones!

Gud veed, jeg har tænkt paa Dig hver Dag, og ønsket at Du kunde deeltage med mig i al den Glæde og Lyksalighed, som omgiver mig. Men netop fordi jeg er saa lykkelig, har jeg ikke kunnet formaae mig selv til at skrive. Jeg kan dog ingen klar Forestilling give Dig om hvorledes jeg har det, endnu mindre om hvorledes jeg er ulmode. Og jeg er vis paa, at hvad jeg nu, i al Hast er istand til at skrive, vil forekomme mig som en Caricatur, ikke som noget Billede deraf. Det bliver kun det Ydre, kun Formen, Du faaer at see, men det fortryllende Usynlige, som levendegjør den, kan jeg ingen Idee give Dig om. Det kan kun føles, ikke beskrives, hvorledes det ligesom synger sin egen Lovsang i mit Hjerte. —

Jeg kan tænke mig, hvorledes Du her afbryder Læsningen, og seer ned ad Siden, for at faae at vide «hvad der gaar af hende.» Jeg maa heller skynde mig at tilfredsstille Din Nysgjerrighed, især da jeg ikke har mange Minuter til min Raadighed. Da jeg sidst skrev, fortalte jeg Dig, saavidt jeg husker, om hvorledes jeg gjorde Annas Bekjendskab. Kort efter bleve vi inviterede til Middag, og siden den Tid har jeg været ofte, og i de sidste fjorten Dage daglig sammen med hende. Hun fortjener at kjende Dig, og elskes af Dig, og dog ere i saa forskellige. Hun er saa *unbefangen* (jeg maa laane et tydsk Ord, men jeg trøster min Nationalfølelse med at vi nok have i vort eget Sprog et som er tigange bedre, naar jeg bare kunde finde det), saa barnlig munter og himmelsk god. Hun bringer Liv i det Døde. De kjedeligste Arbeider blive morsomme, naar hun deeltager deri; den almindeligste Conversation bliver underholdende, naar

hun blander sig deri. Hun er skabt til at være det daglige Livs gode Genius. – Hun ligner sin Broder, men han er en Mand, ligesaa ægte mandig, som hun er sand kvindelig. Han ligner Sandheden – Solen! Før jeg lærte ham at kjende, kjendte jeg slet ikke Livet! Jeg saae Alt i et jævnt Mørke, hvorigjennem kun Evighedens Lys svagt glimtede. Da han kom – hvor forandret blev ikke Alt, som ved et Trylleslag. Har Du seet Solen staae op? Seer hvor mild, hvor majestætisk den stiger op paa Himlen og ligesom drager Jorden frem af Mørket ved sine Straalers Magt? Hvorledes de ubetydeligste Gjenstande, de mindste visne Straae, kunne glimre som Guld i dens Lys? Da kan Du gjøre Dig en Idée om ham, og den Magt han udøver over sine Omgivelser. Nu først veed jeg, at Jorden er yndig og rig paa Fryd; nu først elsker jeg alle Mennesker, uden at veie deres Evner og Mangler, Dyder og Feil. Jeg elsker dem Alle, thi Solen skiner jo paa Høie og Lave, Gode og Onde. Jeg kunde falde Frøken Sonne om Halsen, og tigge hende om at glemme den gamle kjedelige Uenighed, hvis ikke hendes spidske Mine virkede paa mig som kjølede Pulver, hvergang jeg seer hende. Gud skee Lov for mine nye Venner! De misforstaae mig aldrig, og i dem finder jeg alt forenet, hvad der er skjønt og elskeligt. Jeg tænker ikke mere, som før. Hvad behøves en møisommelig Søgen efter Sandheden, naar jeg seer den, i al sin oprindelige og guddommelige Skjønhed, udtrykt i de Menneskers Aand, jeg lever med? Jeg trænger ikke mere til Digterne! Hvert Øieblik er et Skjønhedsdigt, mere rigt paa Poesie, end selv vor Øhlenschlägers deiligste Sange. Jeg kjender slet ikke den forrige Clara! Jeg har glemt hende for den ny, som er en Gave af – af Himlen, som forbarmede sig, og kom ned til mig, da den ynkedes over mine barnagtige Forsøg paa at komme op til den. Hvorfor skulde jeg ogsaa tænke paa den Tid, som er forbi, da den nuværende paa en saa behagelig Maade gjør Fordring paa min Opmærksomhed? – Anna kommer vist snart! Imorgen – o, jeg kunde synge høit af Glæde, ved Tanken derom – imorgen skal der være Skovbal hos Baronen. Anna og jeg ville være ensklædte, i Hvidt, og med røde Rosenkrandse om Haaret. Der er endnu lidt ved mine Sager at ordne, og der hører jeg Annas Vogu; hun kommer for at hente mig; saa bliver jeg der imorgen over. Da skal Du høre videre fra mig.